

E

El llibre que ara ha publicat el Pont del Petroli segueix la línia poètica habitual de Genís Cano, però la seva visió del moment en què viu fa que aquest darrer llibre sigui superior als anteriors

Genís Cano va ser retratat per la seva companya, Isabel Chavarria / ARXIU

Últims versos de Genís Cano, l'àngel de la contracultura catalana

Les Edicions del Petroli de Badalona que coordinen Francesc Fanés i Joan Puche han publicat recentment tres reculls poètics: *I això no cal*, de Carles Hac Mor, *Memòria banal* de Jordi Cervera, i *Taps de llum zenital*, del malaguanyat Genís Cano Soler. Els dos primers llibres van ser presentats recentment al Bar Horiginal de Barcelona. El recull de Genís Cano (Barcelona, 1954-2007) ha estat publicat pòstumament gràcies a la gentilesa de la seva companya, Isabel Chavarria. David Castillo, per una altra banda, ha realitzat un emotiu pròleg on

retrata els darrers temps del poeta quan la seva malaltia, una leucèmia contra la qual va combatre durant més de deu anys, l'havia portat a un carreró sense sortida. Els poemes que conformen *Taps de llum zenital* són el testimoni més clar de la valentia, la força i l'humor en què va viure Genís Cano els seus darrers mesos. Castillo, afirma: "El Genís es barallava amb el tractament, però els acatava i relativitzava sobre les fronteres entre la vida i la mort, la realitat i la ficció. En aquesta conjuntura, la poesia va mantenir-li l'ànim com un instrument de plaer."

Vaig conèixer Genís Cano als anys vuitanta a l'Ateneu Enciclopèdic Popular a la seu de la Casa de Caritat i, posteriorment, a l'inici del nou segle, el David Castillo em va tornar a posar en contacte amb ell perquè col·laborés en l'exposició que estava preparant el Genís sobre la Contracultura per a la Virreina, una mostra que no es va realitzar, però de la qual va quedar un interessant testimoni al volum *Barcelona, fragments de la contracultura*, que va editar i divulgar el servei de publicacions de l'Ajuntament de Barcelona. El Genís ja estava malalt però els projectes li donaven força per viure. Fruit de la seva vitalitat, entre l'any 2003 i el 2006 no solament va publicar quatre reculls poètics (*Rebaixin endins*, *Gran xona ganxona*, *Deixar-se de xarxes* i *Els traus postmoderns*) sinó que va fer d'editor de poemes marginals desapareguts en plena joventut com Pau Maragall, Pere Marcilla i Albert Subirats, dins de dos volums que va presentar l'editora de la Universitat de Barcelona. Va col·laborar en diverses exposicions del Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols i va participar en els seminaris de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, incidint en el tema del grafitis, que l'apassionava. I a més va fer el possible perquè Jordi Herralde publicqués a Anagrama *Nosotros los malditos*, recull d'articles de Pau Malvido (Pau Maragall) publicats a final dels setanta principalment a la revista *Star*.

El llibre que ara ha publicat el Pont del Petroli segueix la línia poètica habitual de Genís Cano, però la seva visió del moment en què viu fa que aquest darrer llibre sigui superior als anteriors, millor dit, *Taps de llum zenital* és el millor poemari d'aquest malaguanyat poeta barceloní i patriota de Sant Feliu de Guíxols. Genís escriu epigrames, epitafis on les paraules formen imatges convertides en vers per explicar-nos coses concretes de la seva vida i de la seva malaltia. Genís Cano en un dels seus versos escriu: "Som lletracultors / que pasturen paraules / com munyim mots i termes / i fem formatges semàntics / i brossats sense sentit / tot creant verbs / embrancats i verds / de fulla en fulla / Al-leluia!!!" *

TRUQUEN ARNAU PUIG

Formalisme de principi

Formalisme; però de quin formalisme parlem?, parlem d'aquell que no és la pell de la realitat sinó la secreció de la invenció. El primer és el signe de la misèria, de la decrepitud, de la disbauxa, del victoriós desastre dels altres. El segon neix i es genera des de la sensació profunda, de la reflexió pregona, és la conseqüència d'un seguit de processos intencionals que cerquen trobar-se amb un món de nou encuny, aquell que sorgirà dels nostres projectes i no de les es-

combraries del que hi ha, del detritus existencial en el qual se'ns pugui permetre viure.

Crear és una tasca ufanosa, és conviure amb el que fins abans d'aquell moment de l'aparició de la nova forma no en sabíem ni en teníem esment i que quan es manifesta ens resulta d'una identitat esplendorosa.

Crear de cap manera pot ser la conseqüència del vassallatge, un pidolaire aprofitar-se de les ventades capritxoses dels dominadors establerts, de les despulles esmicola-

des d'acarnissaments per les enveges que ens apliquen. No existim per plans angui-xosos sinó perquè no admetem que se'ns doni res que no hàgim establert o inventat nosaltres.

Volem el que és nostre perquè així ho hem creat, no una concessió de permissivitat. No hi ha res dins nostre procedent del desastre o de la dissort de les escorrialles del que ha romàs després dels combats.

El català és una expressió d'esperit en creació constant i que trama el nostre formalisme constitutiu sense aturador. *

Opinió